

О.О. Ворона¹

Національна спілка художників
України

**«ДОЛЯ МОГО РОДУ – НЕДОСПІВАНА ПІСНЯ ЦІЛОГО ТИСЯЧОЛІТТЯ, НЕДО-
ПРОЯВЛЕНЕ ФОТО ОСТАННЬОГО СТОЛІТТЯ...»
(СВІТЛО МОЇХ СПОГАДІВ ПРО МЕТРА)**

Волею випадку чи долі тема моєї дипломної роботи була історичною. Я закінчувала майстерню монументального живопису Київського художнього інституту (нині – Національна академія мистецтв та архітектури), і, оскільки, згідно з проектом, архітектурний об'єкт, куди призначався мій розпис, мав знаходитися на території Києво-Печерського Лаврського заповідника, мені довелося детальніше заглибитись у вивчення історії Лаврського монастиря та історії України часів Петра Могили.

Я обрала для зображення найбільш ключові особи, діяльність яких була пов'язана з Печерською Лаврою. Фігури Нестора-Літописця, Петра Могили, Єлисея Плетенецького та Феофана Прокоповича були зображені в тій частині, яка була обрана мною як фрагмент розпису, що мав бути виконаний у матеріалі в натуральний розмір.

Якщо згадати, що переддипломний ескіз затверджувався в 1986 р. і це був самий початок тієї самої «перебудови», то можна собі уявити, що зображення монахів і митрополитів у стінах радянського художнього вузу було надто незвичним.

Я навіть дозволяю собі вважати мою дипломну роботу першим кроком на шляху до створення пізніше в Академії мистецтв майстерні сакрального живопису.

А тоді я навіть не могла і подумати, що через кілька років буде відновлено Києво-Могилянську академію і в її стінах пізніше буде створено Меморіальний Кабінет-бібліотеку Омеляна Пріцака, де будуть знаходитися і мої роботи з колекції творів мистецтв, що було зібрано паном Омеляном, моє знайомство з яким відбулось у 1992 р. і коли він, повернувшись з Америки, поповнював свою колекцію творами українських художників.

Кожна зустріч з Омеляном Йосиповичем завжди була радісною подією. Ми розмовляли про мистецтво, про історію. Одного разу він зварив смачний суп із квасолею, а ще привіз мені з Італії книжки з мистецтва. Було так цікаво, що зовсім не відчувалася наша різниця у віці. Він умів дуже галантно і ненав'язливо залицятись.

Людина величезної духовної культури і неймовірних знань, він своїм делікатним спілкуванням кожного начебто піднімав до свого рівня і ти відчував себе комфортно з ним. І вже тільки потім прийшло усвідомлення того, що та невелика кількість годин твого життя, проведених у товаристві Омеляна Йосиповича, була насправді подарунком долі.

---

¹ Ворона Ольга Олександрівна народилася 20.11.1961 р. у м. Києві. Закінчила Київський державний художній інститут (1987). Член Національної спілки художників України (1990). Працює в галузі станкового та монументального живопису. Основні твори: вітраж «Природа-цілитель» (1988-1989), мозаїка «Дивосвіт» (1990), вітраж «Берегиня» (1991); «Моління про дощ» (1995), «Шаховий король» (1997). Персональні виставки в Києві: Музей Т.Г.Шевченка (1995), галерея «Рена» (1999), галерея «Мистецький курінь» (2000), Державний музей літератури (2005), музей І. Гончара і галерея «Світлиця» (обидві – 2007), Музей книги і книгодрукарства (2009); у Львові: Палац мистецтв (2009). У мистецькій колекції О.Пріцака (зберігається в Меморіальному Кабінеті-бібліотеці Омеляна Пріцака Національного університету «Києво-Могилянська академія») представлено п'ять її робіт, у т.ч. «Край довгих, приємних прогулянок» (див. наступну сторінку), диптих «Відродження», пейзаж «Сезон блакитного сонця», «Несприйнята легенда про самотність», «Крим». Докладніше про О.Ворону див.: Енциклопедія сучасної України. – К., 2006. – Т.5. – С.166.

Нагромадження спогадів

Присвячується О.Й. Пріцаку

Доля мого роду – недоспівана пісня
цілого тисячоліття,
недопроявлене фото
останнього століття:
поміж засвіченими часточками
яскраво спалахують
відбитки реальності.
Так вправно нанесені
три шари кольору туману
не замаскували потребу
нагромадження спогадів.
Дотик пера до чистого листа,
Дотик пензля до чистого полотна,
Дотик вуст до прозорого джерела,
Дотик заграви.

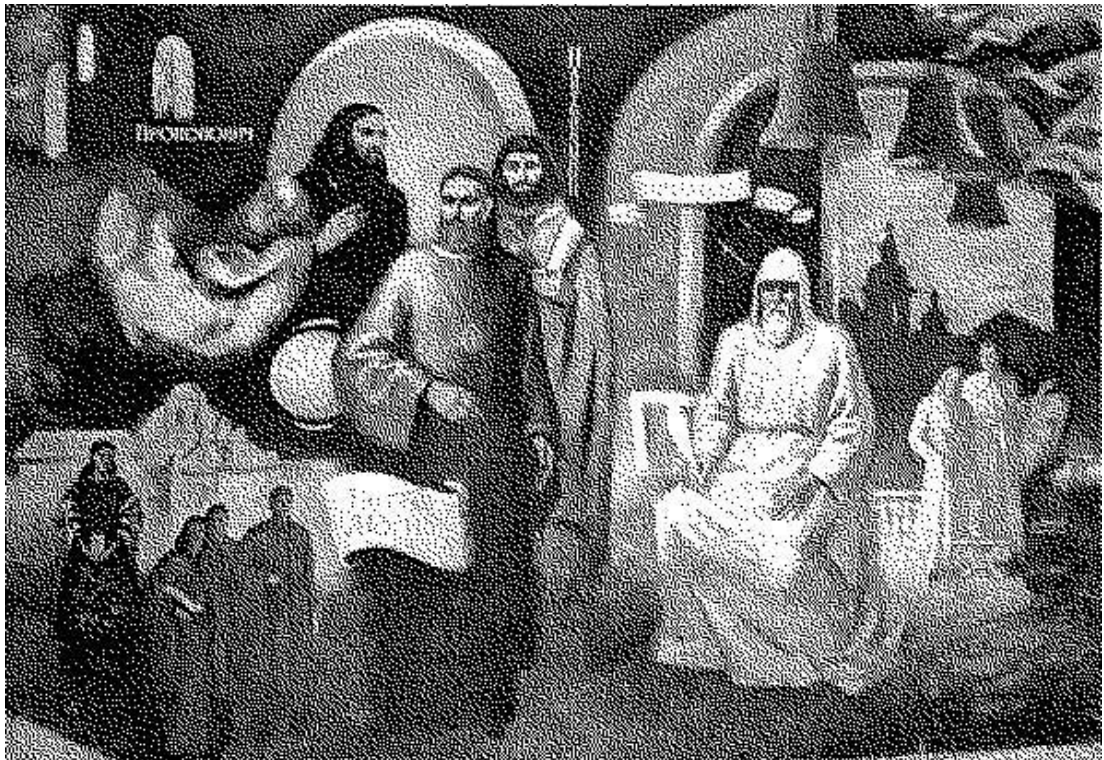
(2010)

Ольга Ворона *«Край довгих, приємних прогулянок»* (1989), полотно, олія.
Зберігається в Меморіальному Кабінеті-бібліотеці Омеляна Пріцака
Національного університету «Киево-Могилянська академія».

Ольга Ворона, дипломна робота (1987), 2м х 3м, полотно, олія.

Ольга Ворона, «Світло пізнання» (2008), 70 см х 90 см, полотно, олія.